

(Ματθ. 22, 35-46)

Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στό Πνευματικό Κέντρο Πρεβέζης στίς 12/12/1983

Σημείον άντιλεγόμενον

Στό σημερινό τό Εύαγγέλιο, άκούσαμε τόν Δαυΐδ, νά διακηρύττει έμπνεόμενος άπό τό Άγιο Πνεύμα, ότι ό κατά σάρκα άπόγονός του ό Χριστός είναι Κύριός του. Δηλαδή Θεός του.

Ή όμολογία αύτή του Δαυΐδ άξίζει νά προσεχθεΐ ιδιαίτερα.

Γιά ποΐο λόγο;

Ό Χριστός είναι τό μεγαλύτερο μυστήριο του κόσμου.

Ή Άγία Γραφή, τό λέει όλοκάθαρα. Τό μεγαλύτερο μυστήριο είναι τό μυστήριο του Χριστου-Θεου. Σήμερα όλος ό κόσμος στρέφεται γύρω άπό τό πρόσωπό του. Ίσως φαίνεται ότι ό κόσμος φεύγει άπό τόν Χριστό. Άλλά άπό τήν άλλη μεριά αύτός ό κόσμος δέν έχει κανένα άλλο πρόσωπο στη συζήτηση του τόσο, όσο τόν Χριστό!

Ή σκέψη όλων και εκείνων που Τόν άγαπούν και εκείνων που άδιαφορούν -νομίζουν ότι άδιαφορούν- και εκείνων που Τόν μισούν στρέφεται γύρω άπό τόν Χριστό.

Ένας σύγχρονος άναλυτής τών φαινομένων τής κοινωνίας παρατηρεΐ:

«Άπό τήν ήμέρα που ό Χριστός φάνηκε στον κόσμο μέχρι σήμερα, ό κόσμος όλο και περισσότερο στρέφεται γύρω άπό τό πρόσωπό Του. Ίδιαίτερα ό αιώνας μας είναι ό αιώνας τής άναζητήσεως του Χριστου. Και πρέπει νά περιμένουμε ότι ένας άλλος αιώνας, πολυ κοντά μας, θα είναι ό αιώνας που όλος ό κόσμος θα στραφεΐ προς τό πρόσωπό Του και θα ψάχνει νά τόν βρεΐ».

Όμως ξέρουμε ότι ομάδες, σύνολα, κόσμοι όλόκληροι τά έχουν βάλει μέ τόν Χριστό·

- προσπαθούν σώνει και καλά νά άποδείξουν, ότι ή ύπαρξή Του, ή ιστορία Του, είναι μύθος·
- ή κάνουν... συγκατάβαση και λένε, ότι απλως ό Χριστός ήταν ένας άνθρωπος·

- μερικοί προχωρούν ακόμα και λένε, ότι τέλος πάντων, σημασία έχει ο χριστιανισμός, όχι ο Χριστός.

Γιατί όπως ισχυρίζονται, ο χριστιανισμός είναι μία ωραία ιδεολογία· ή οποία διαπλάθει τους ανθρώπους και τους κάνει γεμάτους ευγένεια και ωραίες αρχές, όπως είναι της αγάπης και της θυσίας. Αφού λένε έχουμε τις καλές ιδέες που τελικά μας χρειάζονται· ξ, είτε τό παραδέχεσαι ότι ο Χριστός είναι Θεός, είτε και Τόν βγάζεις στην άκρη, δέν χάθηκε ο κόσμος. Όλες λοιπόν οι θρησκείες είναι καλές. Βέβαια έμεϊς -λένε- έχουμε τήν καλύτερη θρησκεία, γιατί ή δική μας θρησκεία διδάσκει πιό όμορφα πράγματα.

Οι ιδέες αυτές είναι έντελώς λανθασμένες.

Έάν αφαιρέσουμε από τόν χριστιανισμό τόν Χριστό, τότε δέν μένει απολύτως τίποτα. Γιατί όλος ο χριστιανισμός είναι:

- Η λατρεία και ή τιμή του προσώπου του Χριστού.
- Η έλπίδα στό Χριστό.
- Η πίστη στό Χριστό.
- Η πίστη στό ότι τό πᾶν είναι ο Χριστός.

Άλλοι πάλι προχωρούν περισσότερο: Νά κάνουμε ένωση και μέ τις άλλες θρησκείες. Μέ τό Μωαμεθανισμό, μέ τό Βουδισμό, μέ τις ειδωλολατρικές θρησκείες τής Αφρικής και μέ ένα σωρό άλλες ιδεολογίες.

Δέν είναι έτσι τά πράγματα.

Όταν ή Ύπεραγία Θεοτόκος κρατώντας τόν Ίησοϋ Χριστό στην άγκαλιά της πήγε στό ναό και Τόν προϋπάντησε ο γέρων προφήτης Συμεών, τόν πήρε στην άγκαλιά του και είπε:

«Οϋτος κεϊται εις πτωσιν και εις αναστασιν πολλων και εις σημειον αντιλεγόμενον». Αυτός είναι σημείο αντιλεγόμενο. Και θά είναι σημείο αντιλεγόμενο. Σέ όλους τους αιώνες. Γύρω από τό πρόσωπό Του θά γίνεται πόλεμος. Από τή στάση που θά παίρνει ο καθένας απέναντί του ή θά στέκει ή θά πέφτει.

Μέ άλλα λόγια Αυτός είναι τό κριτήριο. Δέν κρίνεται. Δέν έλέγχεται. Αυτός τά κρίνει όλα. Όλοι θά κριθούν μέ βάση τό Χριστό. Ανάλογα μέ τή θέση και τή στάση που παίρνουν απέναντί Του.

Άς δοϋμε λοιπόν, τί είναι και πώς πρέπει νά βλέπουμε τόν Χριστό.

Τό πρώτο Εὐαγγέλιο

Κατ' ἀρχήν ὁ Χριστός εἶναι ἓνα πρόσωπο τό ὁποῖο ἀνηγγέλθη, ὅτι θά ἔλθῃ στόν κόσμο ἀπό τήν ἡμέρα τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ. Ἐμεῖς, ὁ καθένας μας, ἔχουμε ἱστορία ἀπό τήν ἡμέρα πού γεννιόμαστε. Ὁ Χριστός ἔχει στόν κόσμο, στήν ἀνθρωπότητα ἱστορία ἀπό τήν ἡμέρα πού ἐμφανίστηκε ὁ ἄνθρωπος. Πόσες χιλιάδες χρόνια πέρασαν ἀπό τόν Ἀδάμ μέχρι τήν μέρα πού γεννήθηκε στή γῆ ὁ Χριστός σάν ἄνθρωπος; Κανείς δέν ξέρει.

Καί ὁμως ἀπό τότε γράφεται ἡ ἐπίγεια ἱστορία Του.

Εἶπε ὁ Θεός μετά τήν πτώση, ἐνῶ ἄκουγε ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐα, στό διάβολο:

«Ἐχθραν θήσω ἀνά μέσον σοῦ καί ἀνά μέσον τῆς γυναικός καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς. Αὐτός σοῦ τηρήσει κεφαλήν καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν».

Λέει ὁ Θεός, ὅτι θά θέσω ἔχθρα ἀνάμεσα στό διάβολο καί ἀνάμεσα σέ μιᾶ ἀγία γυναίκα, ἡ ὁποία οὐδέποτε θά ὑποδουλωθεῖ στό διάβολο καί ἐννοεῖ τήν Παναγία βέβαια. Ὅχι τήν Εὐα, οὔτε τίς ἄλλες γυναῖκες. Ἀλλά τήν Παναγία πού ὀλόκληρη ἡ ζωή της ἦταν ἀγώνας ἐναντίον του, γιά νά διατηρηθεῖ καθαρή καί ἀπρόσβλητη ἀπό τά βέλη καί ἀπό τίς παγίδες του.

«Καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καί τοῦ σπέρματος αὐτῆς».

Σπέρμα τοῦ διαβόλου εἶναι οἱ ἄλλοι πεσόντες ἄγγελοι καί οἱ ἄνθρωποι πού ἐργάζονται γιά τό θέλημα τοῦ διαβόλου. Σπέρμα τῆς γυναικός -ἐδῶ εἶναι τό παράξενο- δέν ὑπάρχει! Μιά μόνο γυναίκα γέννησε μοναχή της. Ὅλα τά ἄλλα παιδιά, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι εἶναι σπέρμα ἀνδρῶν. Ἐνας καί μόνο ὑπῆρξε σπέρμα γυναικός: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου. Καί εἶχε μέν Πατέρα ἐν οὐρανῶ ἀλλά δέν εἶχε πατέρα ἐπί τῆς γῆς. Καί εἶχε μητέρα ἐπί τῆς γῆς, ἀλλά δέν εἶχε μητέρα ἐν οὐρανῶ. Μετά ἀπό πολλά χρόνια τό 700 π.Χ., μιλώντας πάλι ὁ Θεός στόν Προφήτη Ἡσαΐα ἔλεγε: «Ἴδου ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν καί καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ ὃ ἐστὶν μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Παρθένος θά συλλάβει, παρθένος θά γεννήσει. Ἐκεῖνο πού θά γεννηθεῖ θά τό ὀνομάσουν Ἐμμανουήλ. Δηλαδή ὁ Θεός εἶναι μαζί μας. Τό ὄνομα πού θά τοῦ δώσουν θά ἀνταποκρίνεται στήν πραγματικότητα. Ὁ Θεός πού ἦλθε καί ἔγινε ἄνθρωπος.

Γι αὐτό, ὅταν ὁ Υἱός Θεοῦ γεννήθηκε στόν κόσμο οἱ ἄγγελοι τραγούδησαν: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Τό «έν άνθρωποις εύδοκία» σημαίνει: ήλθε έπιτέλους για τούς ανθρώπους ή εύδοκία του Θεού, ή σωτηρία.

Στό πρόσωπο του Χριστού δέν έχομε έναν άνθρωπο μεγάλο, άγιο, χαρισματούχο. Δέν είναι ούτε σαν τον Άγιο Νικόλαο, ούτε σαν τούς Άγίους Άποστόλους, ούτε σαν την Παναγία. Δέν είναι ένας άνθρωπος. Αλλά ό Θεός, ό όποιος έφάνη «έν σαρκί». Ό Θεός, ό όποιος κατέβηκε στή γή και έγινε άνθρωπος.

Πηγή ζωής

Όλόκληρο τό Άγιο Εύαγγέλιο στρέφεται γύρω από τό πρόσωπο του Κυρίου ήμων Ιησού Χριστού.

Οί Άγιοι Άπόστολοι δέν βγήκαν νά κηρύξουν κάποια ιδεολογία και νά αγωνιστούν για κάποια ιδεολογία. Βγήκαν νά κηρύξουν μόνο τον Χριστό και την ανάστασή Του. Και έλεγαν: «Όποιος πιστέψει και βαπτισθεί στο όνομά Του θά σωθεί. Όποιος άπιστήσει θά κατακριθεί».

Διαβάζουμε στο κατά Ιωάννη Εύαγγέλιο:

«Έν αρχή ήν ό λόγος και ό λόγος ήν προς τον Θεόν και ό Θεός ήν ό λόγος».

Δηλαδή ό Χριστός ύπάρχει πριν δημιουργηθεί όποιοδήποτε κτίσμα. Πριν από όλα, ύπήρχε ό Χριστός.

Τό «έν αρχή ήν ό λόγος» σημαίνει ότι ούτε ό Πατέρας δέν ήταν πριν από τό Χριστό. Διότι τότε θά έλεγε: «έν αρχή ήν ό Πατήρ» και μετά δεύτερος ήλθε ό Χριστός.

Άλλά τί είναι ό Χριστός;

Συνάναρχος μέ τον Πατέρα και μέ τό Άγιο Πνεύμα. «Έν αρχή» μαζί και οι τρείς. Ό ένας Θεός. Ούτε ό Πατέρας πριν, ούτε ό Υιός, ούτε τό Άγιο Πνεύμα.

Και πώς τελειώνει τό κατά Ιωάννη Εύαγγέλιο, αφού διηγηθεί τόσα θαύματα και τόσες διδασκαλίες του Κυρίου; «Αυτά που σας έγραψα», λέγει ό Άγιος Ιωάννης ό θεολόγος, «είναι λίγα· έστι δέ και άλλα πολλά ά έποίησεν ό Ιησούς, άτινα εάν γραφηται καθ' έν, ούδέ αυτόν οΐμαι τον κόσμον χωρησαι τά γραφόμενα βιβλία». Ποιός μπορεί νά γράψει τά έργα του Χριστού;

Μήπως νομίζομε, πως μόνο εκείνα τά όποια έκανε στα 33 χρόνια της επιγείου ζωής Του είναι τά έργα του Χριστού»;

«Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέν ἓν». Ὅλα ὅσα ὑπάρχουν ἐπάνω στόν κόσμον εἶναι ἔργα Του. Χωρίς τό χέρι Του καί τό θέλημά Του καί τή Σοφία Του -γι' αὐτό ὀνομάζεται στήν ἅγια Γραφή: «ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ»-, δέν ἔγινε ἀπολύτως τίποτα.

Καί προχωρεῖ ἡ ἅγια Γραφή: «αὐτά τά λίγα πού ἀποτελοῦν τό Εὐαγγέλιο, ἔχουν γραφεῖ «ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ» καί «ἵνα πιστεύοντες ζωήν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ».

Νά μία διπλή σκοπιμότητα πού ἐξυπηρετεῖ ἡ ἅγια Γραφή. Ἡ πρώτη: νά πιστέψετε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Ὅποιος διαβάσει τήν ἅγια Γραφή, χωρίς νά ψάξει νά βρεῖ μέσα τόν Χριστό, γιά νά πιστέψει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, τζάμπα τήν κρατάει στά χέρια του.

Ὅποιος διαβάσει τήν ἅγια Γραφή, καί δέν βρίσκει, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, τζάμπα τήν κρατάει στά χέρια του.

Ὁ σκοπός τῆς ἁγίας Γραφῆς εἶναι ἓνας καί μοναδικός: «Ταῦτα γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ».

Καί ἡ δεύτερη σκοπιμότητα: Καί «ἵνα πιστεύοντες ζωήν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ».

Ἐλεγε κάποια φορά ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός: «Ἐάν μήν πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμί, ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν».

Ἄμαρτία σημαίνει πράξη ἢ φρόνημα πού χωρίζει ἀπό τό Θεό.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος τά κάνει ἔργο ἢ τά ἀποδέχεται, ἔστω καί ἄν τοῦ φαίνονται ὠφέλιμα καί εὐχάριστα, γίνεται νεκρός «τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις».

Εἶναι νεκρός ἐξ' αἰτίας τῶν παθῶν πού δημιουργοῦν αὐτές οἱ πράξεις καί ἐξ' αἰτίας τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς καρδιάς του. Δηλαδή χωρισμένος πνευματικά ἀπό τό Θεό. Νεκρός γιά τό Θεό, νεκρός ψυχικά. Μπορεῖ νά περπατάει, νά κινεῖται, νά ζεῖ, γιά τό Θεό ὅμως εἶναι νεκρός.

Λέει λοιπόν ὁ Χριστός. «Μόνη ἐλπίδα νά ἀπαλλαγεῖτε ἀπό τίς ἁμαρτίες σας καί φεύγοντας ἀπό τόν κόσμον αὐτό, νά μήν κρατᾶτε τίς ἁμαρτίες σας καί νά ἀποκτήσετε τήν αἰώνια ζωή, εἶναι νά πιστεύσητε σέ μένα».

Γράφει κάπου ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος:

«Νά ἐνθυμούμεθα πάντοτε, ὅτι ὁ Χριστός ὡς Θεός, εἶναι ἡ πατρίδα μας.

Ἐκεῖνος, τόν ὁποῖο συνεχῶς ποθοῦμε καί ἀναζητοῦμε.

Ἐκεῖνος, κοντά στόν ὁποῖο θά βροῦμε ἀμοιβή, ἀνάπαυση, χαρά, εἰρήνη, δόξα». Ἀμήν.-